

ВИПИСКИ

З ПОЗИЧЕНОЇ КОБЗИ.

Куліш Олелькович Панько.

Передрук в „Нашої Долі.“

*Надихаєте нас всією
спасливою працею*

Л Ї В І В.

З друкарні Наукового Товариства імени Шевченка

від зарядом К. Беднарського.

1895.

Перед судом.

Von wem ich es habe, das sag' ich euch nicht.
Goethe.

Від кого у мене воно,
Про се шкода мене питати
І тїло і дитя моє:
Доволі вам сю правду знати.

Ви кажете, що я криву
Собі дорогу обібрала;
Я-ж манівець мій чесним зву:
Чиявила те, що поважала.

Даремне згорда сьмітєсь:
Бо честь моя така, як ваша.
Колиб сзвавсь його отець,
Озвалась би в нїм слава наша.

А що мене ви соромом
Криєте, шановні суддї,
Перенесуть і без його
Вам невідвладні горді груди.

Дятя моє, моїм воно
Зістанеть ся до віку й суду;
Насушного про се мого
Ні в кого з вас прохать не буду.

* * *

Wandl' ich in dem Wald des Abends.
Heine.

Як у вечорі блукаю
По задуманім гаю,
Чую серцем коло себе
Постать ніжню твою.

Чи не твій вуаль се білий,
Чи не тихий образ твій?
Чи се тільки місяць мрів
Кріз вечірній лист німий?

Чи се власні мої сльози,
Чую, по щоках течуть?
Чи ти справді, серденьтко,
Коло мене плачеш тут?

* * *

Unter weissem Baume sitzend.
Heine.

Ти сидиш під білим дровом
Вітер сумно в полі виє,
У горі німують хмари,
І туманом небо криє.

І вбачаєш гай і поле;
Помертвіле все чорніє,
І в тобі зїма й круг тебе,
І холодне серце нив.

Коли се — летить на тебе
Біле клочче, ти сумуєш,
І на зїмві завірюхи
Серце кволе вже готуєш.

То-ж не сніг, не завірюха...
З ляком серденько радїє:
Запашні квітки весільні
Яблуна на тебе сїв.

Що за страшнoлюбi чари!
Сніг у цвіт перевернув ся.
Ти любови знов жадаєш,
Хирний дух твій знов прошнув ся.

Mit deinen blauen Augen.

Heine.

В твої голубенькі очиці
Як в море тихе зазираю,
І мрій стільки в серці у мене,
Що я про них слова не маю.

Про очі твої голубенькі
Я всюди, о! всюди гадаю,
І в морі голублених думок
Щасливим умом поринаю.

Весна і літо в степу.

Полно, степь моя, спать безпробудно.

Никитицъ.

Годї тобі, степе,
Годї твердо спати;
Перестала в тебе
Зіма царювати.

Зникнув сніг, і сонце
Засьвітило чудно!
Сохне — просихає
Дорога безлюдна.

Прокинь ся — проши ся,
Умий ся росою,
Пишай ся — хвали ся
Новою красою.

Краса в тебе — шати
Зелено просторі.
Окрила, як мати,
Поля й косогори.

Споглянь — подиви ся:
Весна наступила,
Росиравлює сокіл
Скремені кривла.

День понад тобою
Золотом сияє:
Пінява водиця
Сріблом закипає.

Хмари лебедями
По небу гуляють;
Холодки по грудях
В тебе пробігають.

Налинуть до тебе
Гості говорливі,
Веселі, співочі,
Ніжнобуркотливі.

Не словами з нами,
Сьцівами говорять,
З ранку та й до ночі
Мов у дзвони дзвонять.

І настане пора дорога — працювата,
Що косарь косаря у ролі привітає,
І шелесне коса травожерна — несити,
І високе зело із низьким порівняє.

Як отамав дряплом на шабаш залопоче,
Косарі в один голос душею зіллють ся..
Мов труба мідяна на весь сьвіт зарокоче,
Пісні морем широким — безкраїм поллють ся.

Заряснівш увесь ти копицями, степе,
І в високі стоги поскидаєш копиці;
І заржуть жеребці на просторі у тебе,
Скакуни бистроногі, летучі як птиці.

Навтїшавшись тогді і ціснями й трудами,
Оддыхай собі, степе сподарю, до сита,
І дивись кріз туман, як стадами — ключами
Журавлі линуть в вирий до нового ліга.

І нехай твоя думка слїдом за ключами
Журавлиними в землі далекі несеть ся;
І жаданне спізнання ся з братами — степами
В твоїй думці самїтно-дремливій прошнеть ся.

* * *

Ніч у степу.

Въ пожари вчеръ пламенїеть.
Никитинъ.

На небі пожежа західня палає,
Земля червоноє принадним румянцем.
Заснула вродлива, весела, щаслива,
І небо над нею темнїє... стемніло.

І понад сонвою красою стиха
Повіяло холодним вітерцем,
І блискавка нїма, очий утїха.
Десь засьвітила ся і згасла... Манівцем

Простує повновидий... вишче, вишче,
[лямпою посеред неба став,
І тихим, любим сьвітом засияв
Над мовчязвою рівнявою степовою.

О степова картина ночі,
Сиянне Неба, сну Землі!
Береш ти красою очі,
Чаруєш серце й помисли мої.

Як степ роскинув ся широко,
Заснув у сивім тумаві,
Так я впокоюсь одиноко
В чужій, сумній, незнаній стороні.

Покину палицю старечу,
Та й годі хати вже шукать!
Забуду жизни колотнечу,
І тут в самотині заляжу спать.

Травою вітер не колише,
І, в пишній, сьвіжій красоті,
Земля, як мати, легко дыше,
Голубить кволе серце сироті.

Квітки на ложе одивоке
Длють — видихають з себе мед,
А небо зоряве високе —
Над ним золотоіскрявий намет.

* * *

До того сьвітньої.

Without a ston to mark the spot.
Byron.

Лежиш кохана, ти в німуючій землі,
І каменя нема, щоб містечко те знати,
Забуте може, вже — над всі місця мені
Дорожче, де тобі судилось вічно спати.

О! скільки-ж то земель і скільки-ж то морей
Мене в годиву злу з тобою розділяло!
Даремно вибрав я тебе спроміж людей,
Даремно я любив: одно 'дного втеряло.

Колиб я знав, що вже не бачити ся нам,
І слово, чи то згляд сказав мені: „Розлука
Нас не розлучить,“ — о! я-б сили в тім набрав,
І не томила-б так мене утрати мука.

Я бачу, як тебе крилата смерть від нас
Без мук на небеса блаженні переносить:
Чи не бажала-ж би побачити ще раз
Того, хто в серденьку тебе носив і носить?

О! хто б тебе, як він в недузї доглядав,
Або, сумуючи, тобі дививсь у вічі
В страшений оний час, як смерть постерегав
І дух притаював, зітханне подавивши?

Якби ж: скінчилось все, дрібні б мої лились,
Так як неввинені тепер знай ллютьця, ллютьця...
Визволилась єси від мук, що так колись
Тебе томляли: нам вони всі зістають ся.

Задатки вірности дали ми 'дно 'дному...
Я твій храню... а ти? де ти з моїм витаєш?
Звідкіль оце снаги в самотині візьму
Проти житейських бурь, що ти вже їх не знаєш?

Знайшла єси впокій, і в сферах ослятих
Твої пригоди знов сяють — процвітають...
Натхни-ж мене, єввята. мареннем дум твоїх,
Нехай мій дух сумний мов крильми підіймають.

Любов моя була такої чистоти,
Що з нею міг би я і в небеса летіти,
Де життям вічною живеш, кохана, ти,
І, злившись з Божеством, во віки будеш жити.

